

משפט הפרחים

מתוך: "מושקים, יוסקים ושרולים"
כתבים כרך ג': סיפורי הקייטנות, עמ' 87-15
פרק חמישי

בית המשפט של הקייטנה מברר גם מקרים שמעלה לדיון תובע-מדריך. הנה מתיישבים שני עבריינים על ספסל הנאשמים: פליבק ושידלובסקי. פליבק ושידלובסקי חצו את היער והלכו והתרחקו בשדה, מאחורי הקייטנה. הם לא שמעו את צלצול הפעמון ואיחרו לארוחת הבוקר.

האם לא ידעו שאין להם רשות להתרחק לבד אל מאחורי יער הקייטנה מפני שהם יכולים לתעות, לטבוע בנחל, פרות עלולות לנגוח אותם, כלבים עלולים לנשוך. – האם הם לא ידעו שאסור לאחר לארוחת הבוקר, מפני שאחרי הארוחה עלינו ללכת לרחוץ בנחל? ולמה חצו את היער כשיש להם כאן די מקום לשחק?

פליבק ושידלובסקי הלכו לקטוף פרחים.

רבתי השופטים! נערים אלה אשמים ללא ספק. לא ייתכן לאחר לארוחת הבוקר, לצהריים, לארוחת מנחה ולארוחת ערב. לא ייתכן שמאה נערים ימתינו לאחד או שניים. איננו יכולים לחפש ביער כל אחד בנפרד ולמשוך אותו באף לשולחן. לשם כך מצלצל הפעמון וצריך להישמע לצלצול, משום כך יש להענישם, ובכל זאת... פליבק ושידלובסקי הלכו ליער כדי להביא פרחים. מותר לקטוף פרחים בכפר. הם כל-כך שמחו על הרעיון ששכחו את האוכל. פליבק נמצא בקייטנה זו הפעם הראשונה. שידלובסקי היה בצי'חוצ'ינג, אבל שם אין הרבה פרחים. אולי משום כך אפשר לסלוח להם הפעם?

אחרי התייעצות קצרה זיכו השופטים את שני הנאשמים.

